

ταπίνω|και πινω κρασί 'ναι γιαντρικό και ποιο νερό να πίνω» και Κρητ. Θέατρ. 2, 121 (ἐκδ. Κ. Σάθα, σ. 112) «καλά τὸ λέγεις, μὰ ὄντας δῆς καλὴ γουλιά 'ς τὸ πιάτο, | νά, θὰ τὴν πιάσω, τὸ ζιμιλό, μοῦ λέγεις, ἄς' τὴν κάτω». Διὰ τὸν τύπ. *γ ο υ λ ι α* βλ. καὶ 'Αγαπ., Γεωπον., σ. 8 «μὴ τρώγετε σπουδακτικὰ ὡς λαίμαργοι... ἄς εἶναι καὶ οἱ γουλίες μικρές». Διὰ τὸν τύπ. *γ ο υ γ ι ἄ* πβ. I. Ποῦλ., Λεξικογρ. Δελτ. 1 (1938), σ. 148 - 149. Παρὰ τοὺς τύπ. *ο υ λ ι ἄ* καὶ *ο λ ι ἄ* βλ. καὶ *μ ι α ο υ λ ι ἄ*. Οἱ τύπ. *γ ο υ λ ι ἄ* καὶ *ο υ λ ι ἄ* καὶ παρὰ Σομ.

1) Ποσότης τροφῆς στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς ὅσῃν χωρεῖ τὸ στόμα καὶ δύναται νὰ καταποθῇ ἅπαξ πολλαχ. καὶ Τσακων.: Μὲ τὴν πείνα ποὺ ἔχει, αὐτὸ τὸ κομμάτι δυὸ γουλιές τὸ κάνει 'Αθῆν. Αὐτὸ ὅλο - ὅλο μιὰ γουλιά εἶναι αὐτόθ. Πχιε νερό νὰ πάη κάτω ἢ γουλιά Κρήτ. 'Εφαγε δυὸ γουλιές Λευκ. Τίς ἐλιές μὴν τίς τρώης μιὰ 'ς τὴ βουλιά Μεγίστ. 'Ουλιά - 'ουλιά τὸ 'πινε τὸ κρασί Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὸ ἄρτουμα ν' ἐμποιτῶσε δὴ γουλίε (τὸ τυρὶ τὸ ἔκαμε δυὸ γουλιές) Τσακων. Δυὸ γουλιές ἦπε οὔλο - οὔλο Εὐβ. (Βρύσ.) Νὰ πιῆς τρεῖς γ'λιές ἀπ' τὸ νερό Σκῦρ. Τέσσεροι νομάτοι εἴμεστε, τέσσερεις γουλιές 'καμε τὸ κρέας Α. Κρήτ. 'Εδιάλεξε τίς γουλιές καὶ ἤφηκε τσι πατάτες αὐτόθ. Μεγάλες γουλιές τὸ 'κοψες τὸ κρέας καὶ δὲ θὰ ψήνεται Κρήτ. (Σητ.) 'Απῆς τὸ 'γδαρένε καὶ τὸ ξεκοιλιάσενε, ἔκαμενε τὸ σπληνογάδουμο κ' ὕστερα ἔκοφενε τὰ βράτη γουλές - γουλές καὶ τὰ τσίτωσε σὲ μιὰ ξύλινη σούβλα (τὰ βράτη = οἱ ὄρχεις) Δ. Κρήτ. Μεάληβ-βουλιάβ-βάλε Ρόδ. (Μονόλιθ.) Τὸ πηγάδι ἀγιάζονταν κ' ἐκεῖνο μὲ κάμποσες γουλιές ἀπὸ διαβασμένο νερό Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. ἡθογρ. 2, σ. 8 || Φρ. Βουδήδα γ'λιά (=μεγάλη καὶ παρατεταμένη ρουφηξιά) Λέσβ. || 'Ασμ.

Μὰ μένα κι ἄν μὲ κόψετε γουλιές - γουλιές 'ς τὴ δάβλα, τὰ βαῖράκια δὲ χαλοῦ, μόνο θὰ 'ρθοῦνε κι ἄλλα Κρήτ.

'Ο κάττης κι ὁ καλόγερος πάδ' ἀγαποῦ τὸ ψάρι, ὁ γέρος τὴ γαλὴ γουλιά κ' ἢ νιὰ τὸ παλληκάρι αὐτόθ. Συνών. *γ λ ο υ π ι ἄ*, *γ ο ὕ λ α* (I) 2β, *γ ο υ λ η μ α τ ι ἄ*, *κ α τ α π ο σ ι ἄ*, *λ α ρ υ γ γ ι ἄ*, *ρ ο υ φ η ξ ι ἄ*. β) Γλοιώδης τροφή, ὅσῃν διὰ τοῦ δακτύλου ἐμβάλλουν αἱ γυναικες εἰς τὸ στόμα τῶν νηπίων Λευκ.: 'Εφαγε δυὸ γουλιές. γ) Τὸ ἔμεσμα τῶν βρεφῶν Λευκ. Συνών. *γ ο υ λ ι* (I) 3. 2) 'Η ἐλαχίστη ποσότης πράγματός τινος πολλαχ. καὶ Τσακων.: Δῶσε μου μιὰ γουλιά νερό — κρασί πολλαχ. Φτειάζε μου μιὰ γουλιά καφέ Κεφάλλ. Μιὰ γουλιά νερό Νάξ. (Φιλότ.) 'Ηπια μιὰ γουλιά κρασί κ' ἠνεστυλώθηκα Σίφν. Οὔτε γουλιά νερό δὲν ἔχει τ' ἀσκι Στερελλ. ('Αχυρ.) Μιὰ γουλιά νερό κ' ἔσκασα αὐτόθ. Δό μου μιὰ γουλιά τυρὶ Κρήτ. Δὲν ἐβαλῆκα γουλιά 'ς τὸ στόμα μου (= δὲν ἐβαλα τίποτα στὸ στόμα μου) Τσακων. 'Ο 'σα φερίζον νιὰ γουλιά ὅο νὰ κίωμε; (δὲν ἔφερνες μιὰ γουλιά νερό νὰ πίνωμεν;) αὐτόθ. || Φρ. Μιὰ γουλιά (= ὀλίγον) πολλαχ. Συνών. φρ. *Μ ι ἄ κ ο υ τ α λ ι ἄ - μ π ο υ κ ι ἄ - ν υ χ ι ἄ - σ τ α λ ι ἄ - σ τ α ξ ι ἄ - φ τ υ ξ ι ἄ - χ α ψ ι ἄ*. Πβ. καὶ *μ ι ἄ 'ο υ λ ι ἄ*. || Παροιμ. φρ. *Π ν ί γ ε τ α ι σ ἔ μ ι ἄ γ ο υ λ ι ἄ ν ε ρ ὸ* (ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦντος νὰ ἐξεύρη λύσιν εἰς εὐκόλους ὑποθέσεις, ἐπὶ ἀδυνάτου χαρκακτῆρος) Πελοπν. ('Αρχαδ.). Συνών. φρ. *Π ν ί γ ε τ α ι σ ἔ μ ι ἄ κ ο υ τ α λ ι ἄ ν ε ρ ὸ*. Τὸν πνίγει σὲ μιὰ γουλιά νερό (= τὸν μισεῖ θανασίμως) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. φρ. *Τ ὸ ν π ν ί γ ε ι σ ἔ μ ι ἄ κ ο υ τ α λ ι ἄ ν ε ρ ὸ*. || Παροιμ. *Γ ο υ λ ι ἄ - γ ο υ λ ι ἄ γ ι ο υ μ ῖ ζ ' ἢ ἄ λ ι ἄ* (ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπι-τυγχάνει τις τὸ ὅλον) Στερελλ. ('Αχυρ.) Συνών. παροιμ. *Φ α σ ο ὕ λ ι τ ὸ φ α σ ο ὕ λ ι γ ι ο μ ῖ ζ ε ι τ ὸ σ α κ -*

κ ο ὕ λ ι. Συνών. εἰς λ. *ἀ γ κ ῖ δ ι* 3. 3) Μικρὸν διάστημα χρόνου Κάλυμν. Καρ. ('Αλικαρνασσ.) Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. 'Αρχάν. Κριτσ. Ρέθυμν. Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Σίφν. Τσακων. (Πραστ.): *Σ τ ἄ σ ο ν μ ι ἄ γ ο υ λ ῆ α* Κύθν. 'Ηπερτα μιὰ 'ουλιά (= κατεκλινόμην ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα) Σίφν. *Κ ἄ τ σ α ν ι ἄ γ ο υ λ ι ἄ ν ἄ ν τ ' ὀ ρ ᾶ μ ε* (= κάθησε ὀλίγον νὰ σὲ ἴδωμεν) Πραστ.

γουλιά ἢ. (II) γουλέα Μέγαρ. γουλιά Πελοπν. ('Αργ. Δημητσ.) — Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 94 γ'λιά Σκῦρ. ἀγ'λιά Εὐβ. (Αἰδηψ. 'Ακρ. κ. ἀ.) Στερελλ. ('Αράχ.) Πληθ. γουλές Μέγαρ. γουλές Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο υ λ ι* (II).

1) Εἶδος κράμβης (Brassica) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae) Πελοπν. ('Αργ.) 2) Τὸ φυτὸν Ὑάκινθος ὁ ἀνατολικὸς (Hyacinthus orientalis) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριειδῶν (Liliaceae) Χελδρ. - Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. *ζ ο υ μ π ο ὕ λ ι*. 3) Τὰ μικρὰ κρόμμυα τὰ κατὰλληλα πρὸς φύτευσιν Σκῦρ. Συνών. *κ ο κ κ ἄ ρ ι*. 4) 'Η σκελὶς τοῦ σκόρδου καὶ τῶν διαφόρων ἐσπεριδοειδῶν Εὐβ. ('Ακρ. κ. ἀ.): *Μ ι ἄ ἀ γ ' λ ι ἄ σ κ ὸ ρ δ ο ν* 'Ακρ. Συνών. *ἀ γ λ ῖ - θ α* 1, *γ ο υ λ ι* (II) A 9, *σ κ ε λ ῖ δ α*, *σ π υ ρ ῖ δ α*. 5) Τὸ ἐδωδιμον μέρος τοῦ ἀμυγδαλοῦ, καρύου ἢ διαφόρων ὀσπρίων ἢ πυρηνόκαρπων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λοβοῦ, τὸ ἀποφλοιω- μένον Εὐβ. (Αἰδηψ. 'Ακρ. κ. ἀ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Δημητσ.) Σκῦρ. Στερελλ. ('Αράχ.): *Τ ὸ ἀ μ ῦ γ δ α λ ο ν ἔ χ ε ι μ ι ἄ γ ' λ ι ἄ ἢ δ υ ὸ γ ' λ ι ἄ Σ κ ῦ ρ*. *Β γ ᾶ ζ ω ἀ γ ' λ ι ἄ γ ι ἄ ν ἄ κ ἄ μ ω σ ο υ τ ζ ο ὗ κ ι α* Αἰδηψ. *Π ῆ γ α ι ν ε ν ' ἀ γ ο ρ ᾶ σ η ς δ υ ὸ δ ε κ ᾶ ρ ε ς γ ο υ λ ῆ ς* Μέγαρ. *Τ ο ὗ ' δ ο υ σ ι ν ι ἄ ἀ γ ' λ ι ἄ μ ῦ γ δ α λ ο ν - κ α ρ ῦ ὸ* 'Ακρ. || Φρ. *Τ ο ὗ ν ἔ κα μ ι ἀ γ ' λ ι ἄ κ α θ α ρ ι σ μ ῆ ν* (= τοῦ ἔφαγε τὰ χρήματα) 'Αράχ. Συνών. φρ. *Τ ὸ ν ἔ γ δ α ρ ε*, *τ ὸ ν μ ᾶ δ η σ ε*, *τ ὸ ν ἔ σ π ο υ π ο ὕ λ ι α σ ε*. || Αἰνιγμ.

'Απὸ ὅξω 'ναι σπανὸ | κι ἀπομέσα μαλλιαρὸ

κι ἀπομέσα 'ς τὰ μαλλιά | ἔχει μιὰ καλὴ γουλιά

(τὸ κάστανον) Δημητσ. Συνών. *γ ο υ λ ι* (II) A 8. β) Μεταφ., πᾶν πρᾶγμα τελείως καθαρισμένον, λεῖον Εὐβ. ('Ακρ. κ. ἀ.): *Τ ο ὗ γ ο ὗ ρ ι μ ι τ ῆ ν ψ ι λ ῆ μ η χ α ν ῆ κ ι τ ο ὗ ' κα μ ι τ ο ὗ κ ι φ ᾶ λ ' ἀ γ ' λ ι ἄ* 'Ακρ. γ) Τὸ κατὰ τὴν στέψιν ὑπὸ τοῦ ἱερέως προσφερόμενον εἰς τοὺς νεονύμφους, τὸν παράνυμφον καὶ τοὺς συγγενεῖς τεμάχιον ἀποφλοιωμένου ἀμυγδαλοῦ ἐντὸς μέλι-τος Μέγαρ.

γουλιάζω (I) Κρήτ. (Κίσ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Δαιμον.) γουλιάζον Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γ'λιάζον Σάμ. γουλᾶζω Πόντ. (Τραπ.) 'ουλιάζω Νάξ. ('Απύρανθ.) γουλ-λιάζ-ζω Κῶς γουλτζιάζ-ζω Κῶς γουλιάζω Ρόδ. γουλγιάζω Ρόδ. (Σά-λακ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γ ο ὕ λ α* (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - *ι ἄ - ζ ω*.

1) Καταπίνω, τρώγω Κρήτ. Σάμ.: *'Ως θὰ δῇ τὸ φαῖ 'ς τὴ δάβλα, δελόγο ἀρχίζει καὶ τὸ γουλιάζει βουκκιές - βουκκιές* (δελόγο = ἀμέσως) Κρήτ. *Τ ᾶ μ ῆ λ α σ ο ρ θ ῆ κ α ν ε ο ὕ λ α*, *π ι ὠ ς τ ᾶ γ ο ὕ λ ι α σ ι*; Σάμ. 2) Παραμένω ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, κυρίως ἐπὶ φαγητοῦ κατὰ τὴν κατάποσιν Κῶς: *'Αμα τρώω μβι-λιούριμ, βάνδα μόνον - γουλ-λιάζ-ζει μου* (= ὅταν τρώγω πλιγούρι, χονδροκομμένον σιτάρι, πάντοτε τοῦτο καθίζει εἰς τὸν λάρυγγά μου). *'Εγούλτζιασέ-με τὸ φαῖ* (τὸ φαγη-τὸν ἐκάθησε εἰς τὸν λάρυγγά μου). 3) Ὑπερπληροῦμαι κατὰ τὸν πρόλοβον καὶ διατρέχω κίνδυνον, ἐπὶ πτηνῶν Κρήτ. (Κίσ. κ. ἀ.): *Γ ο υ λ ι α σ μ ῆ ν ' ν α ι ἢ γ ι - ὄ ρ ' θ α μ α ς* (ἢ ὀρνιθὰ μὰς ἔχει φάει πολλὴν τροφήν) Κίσ. 4) Καταντῶ λαίμαργος, πει-

νῶ πολὺ Πόντ. (Τραπ.): *Τδίπ ἐγούλᾱσες* (τδίπ= ἔλως διόλου, τελείως). *Γουλᾱσμένος εἶσαι*. 5) Αἰσθάνομαι τᾶσιν πρὸς ἑμετον, ναυτιῶ Ρόδ. Συνών. εἰς λ. *ἀναγούλιάζω* 3. 6) Μεταφ., ἀποστρέφομαι τι ἐξ ἀηδίας Ρόδ. (Σάλακ.) *Γουλγιάζω τὸ φαί*. Συνών. *ἀηδιάζω*, *ἀναγούλιάζω* 4β. 7) Μεταφ., ἐμφράττομαι, α) ἐπὶ ἀνεμομύλου οὔτινος ἐμφράττεται τὸ στόμιον (ἡ γούλα, τὸ ὅπ. βλ.), διὰ τοῦ ὁποίου κατέρχεται ὁ πρὸς ἄλυσιν σῖτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Δαιμον.): *Ὁ μύλος ὀυλιάζει ὅτι νά ναι πανισμένο τὸ ἔννημα καὶ δὲ δὸ κόβγει καὶ ἑμίζ ἐκείνη ἰὰ ἡ τρῶπα πού πέφτει τὸ ἔννημα μέσα δὲ δὸ κόβγει δηλαδὴ (πανισμένο = νοτισμένον) Ἀπύρανθ. β) ἐπὶ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον ἔχει χαμηλὴν τὴν γούλαν (τὸ ὅπ. βλ.) καὶ κατὰ τὴν ἄροσιν ἐμφράττεται ἀπὸ τὰ χόρτα τὸ μεταξὺ τῆς γούλας καὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀρότρου κενὸν καὶ δυσχεραίνεται τὸ ὄργωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀμὰν εἶναι ἡ οὔλα χαμηλή, ὀυλιάζει καὶ πιάνει ἑτσαϊὰ-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ νί*.*

γουλιάζω (II) Κύθηρ. Λευκ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλι (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

Κτυπῶ ἰσχυρῶς ἐπὶ λείου λίθου καὶ τρίβω ἐπ' αὐτοῦ τὸν ὀκτάποδα, ἵνα ἡ σάρξ αὐτοῦ καταστῇ τρυφερὰ καὶ εὐχάριστος κατὰ τὴν μάσησιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γούλιζω (II), σγοοραίνω.

γουλιάζω (III) ἐνιχ. ὀυλιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλοσ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

Ἐπὶ ζώων, δὲν δύνανται νὰ μασήσω, διότι κατὰ τὴν μάσησιν ὠρισμένου εἶδους τροφῆς, ἐπικάθεται ἐπὶ τῶν οὐλῶν ἐπίστρωμα τῆς τροφῆς ταύτης καὶ ἐμποδίζει τὴν περαιτέρω μάσησιν ἐνθ' ἄν.: *Ἀμὰ δρώη τὸ ζωδόβολο ψωμί, ψιλὰ πίτερα πιάνουσι μέσ' ἑς τὰ οὔλια δον. Ἐούλιασε γαὶ δὲ βορεῖ νὰ μασηῇ Ἀπύρανθ.*

γουλιαμαῖς ὁ, ἥπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλι (II).

1) Σωρὸς λίθων. 2) Συνεκδ., μεγάλη ποσότης, πλῆθος: *Ἐπλῆνα σήμωρα ἕνα γουλιαμᾶ σκ'τιὰ ἀπ' τοῦ πουργό. Ἐχον ἕνα γουλιαμᾶ κιοὸ νὰ σὶ δῶ.*

γουλιάρεμαν τό, ἀμάρτ. γ'λᾱρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γούλιαρεύω (I).

Τὸ τρώγειν τὰ ὑπολείμματα τροφῆς ζώων εἰς τὴν φάτνην.

γουλιαρεύω ἀμάρτ. γ'λᾱρεύω Πόντ. (Σάντ.) γ'λιαρεύον Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερεύω.

1) Ἐπὶ ζώων, τρώγω τὰ εἰς τὴν φάτνην ὑπολείμματα τροφῆς Πόντ. (Σάντ.) 2) Γίνομαι λαίμαργος Ἰμβρ.

γουλιάρης ἐπίθ., Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Μπουρνόβ.) Καππ. (Συνασσ.) Κύπρ. Κωνπλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) Σκυρ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἶν. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γουλᾱρης Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν.) γουλᾱρ'ς Πόντ. γουλᾱρ'ς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρ'ς Θράκ. (Γέν. Μάδυτ. Σκοπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) γ'λιάρ'ς Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἶν. Ἐπιβάτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σαμοθρ. γ'λιάρ'ς Θάσ. βουλᾱρης Κύπρ. βουλ-λιάρης Κύπρ. (Πιτσιλ.) ὀυλιάρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δουλιάρης Μακεδ.

(Χαλκιδ.) Θηλ. γουλᾱρία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλερία Πόντ. (Κοτύωρ.) γουλιαριά Λεξ. Βάιγ. γουλᾱραινα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) γ'λιάρ'σσα Θράκ. (Αἶν.) βουλ-λιάρα Κύπρ. Οὐδ. γουλᾱρικο ἐνιχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γουλᾱρικον Πόντ. (Κερασ.) γουλᾱρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλέρ'κον Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλα (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης. Οἱ τύπ. γούλιάρης καὶ γούλιαρεῖα καὶ εἰς Σομ.

1) Γούλαρεῖα, γούλιάρης, τὰ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Πολὺ γουλᾱρης ἄθροπος! Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Μπρέ, τὸ γουλᾱρ' πόσο τρώγ'! Θράκ. (Σκοπ.) Δὲν ἄφ'κι ὁ γ'λιάρ'ς μ'δὲ μινὰ β'κίτσα γιὰ τὰ μένα Θράκ. (Τσακίλ.) Εἵντα γουλᾱρης πού 'σαι, μωρέ! Κύπρ. Πολλὰ γουλᾱρία γυναικα εἶσαι Πόντ. (Τραπ.) || Γνωμ. Τὸν καλομαθημένο γουλᾱρη μὴ δόνη πῆς (= δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τινὰ μεμπτὴν ιδιότητα τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει) Θήρ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ. ἄ. Ἀπ' δού γατσίβελον βγάγ'ς, ἀπ' δού γ'λιάρ' δὲ βγάγ'ς (εὐκολώτερον δύνανται νὰ λάβῃς κἄτι ἀπὸ τὸν φιλάργυρον παρὰ ἀπὸ τὸν λαίμαργον) Ἰμβρ. Ἀπ' ἀκριβὸ τρώς, ἀπὸ γ'λιάρ' δὲ δρώς (ὁμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) Λέσβ. Ὁ φιλάργυρος δίνει, ὁ γ'λιάρ'ς δὲ δίνει (ὁμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ φτειριάρης κνήδεκετον κι ὁ γουλᾱρης κοίταζεν (ὁ φθειριῶν ἐκνήθετο καὶ ὁ λαίμαργος ἐθεώρει ἐπὶ λαίμαργου, ὅστις παρανοεῖ πᾶσαν κίνησιν τοῦ ἄλλου, προσδοκῶν πάντοτε νὰ λάβῃ λείψυμά τι) Πόντ. (Σινώπ.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. βλ. εἰς λ. γούλαρεῖς.*

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλιαρης Ζάκ.

2) Τὸ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. βουλ-λιάρα καὶ ὡς οὐσ., ἡ λαίμαργία Κύπρ. (Πιτσιλ.): *Φάουσαβ, βουλ-λιάρα 'ν ἡδῶει πάνω του!*

γουλιαρίζω ἐνιχ. γ'λιαρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω.

Ὁρέγομαι φαγητοῦ τινὸς ἐνθ' ἄν.

γουλιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖος. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Λαίμαργως, μετὰ βουλιμίας.

γουλιάρικός ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Αἶν. Οὐδ. ὀυλιάρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ γούλιαρεῖος οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γούλιαρεῖς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γούλιαρεῖς, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βάιγ. Αἶν. 2) Ἐπὶ ἀρότρου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ γούλας (βλ. γούλα (I) 7) δὲν ἀροτριᾷ καλῶς, διότι κατὰ τὴν ἄροσιν συμμαζεύει εἰς τὴν θέσιν τῆς γούλας παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἀρότρου τὰ ἐκρίζουμένα χόρτα καὶ ἐμποδίζει οὕτω τὸ ὕνιον νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ ἔδαφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀμὰν εἶναι ἡ οὔλα χαμηλή, λένε πῶς εἶναι ὀυλιάρικο τὸ σύνεργο καὶ ὀυλιάζει καὶ πιάνει ἑτσαϊὰ-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ νί*.

γουλιάριν τό, ἀμάρτ. γουλᾱριν Πόντ. (Κερασ.) γουλᾱρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Πληθ. γ'λᾱρᾱ Πόντ. ἀγ'λᾱρᾱ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλα (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάριν.

